



NU EVEN WEL

door

Maria Goos

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NU EVEN WEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARIA GOOS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 Maria Goos Alle rechten voorbehouden
© Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Wanneer u NU EVEN NIET en NU EVEN WEL samen gaat opvoeren dan kunt u contact opnemen met het I.B.V.A. (info@ibva.nl of 072-5112135) in verband met de aangepaste rechten.

regie en tekst Maria Goos
spel Lenie Breederveld, Conny Postel,
Wivineke van Groningen en Marleen Stoltz
Decor Jolanda Lanslots
Kostuums Karin Eilers
Techniek Annelies van der Goes
Dramaturgie Helen de Zwart

Met dank aan het Lira Fonds.

In 2003 schreef ik Nu Even WEL.

In november en december van 2003 en in de eerste twee weken van januari 2004 werden Nu Even Wel en Nu Even Niet zowel los van elkaar en als avondvullend stuk met veel succes gespeeld.

Personages:

Lia
Carolien
Heleen
Marieke

Decor (zoals we kennen uit Nu even niet): een draaischijf met een diameter van 5 meter. Daarop een ronde tafel met daar omheen vier stoelen. De tafel is gedekt met linnen. Daarop wit porseleinen servies, kristallen glazen. Het is het einde van een diner.

Boven de tafel een prachtige kristallen lamp.

Lia zit aan de tafel die we kennen uit Nu Even Niet. Ze is 52 jaar, ziet er aantrekkelijk en verzorgd uit. Ze heeft een paar te jongen accenten. Een te korte rok en twee vlechtjes. Ze kijkt naar het publiek dat binnenkomt. Ze is heel beheerst, maar voelt zich enorm opgelaten. Ze verandert traag iets aan de tafelschikking (voor vier personen) en kijkt heel lang naar de prachtige grote glazen kroonluchter boven de tafel. Uiteindelijk belt ze mobiel.

LIA: Ik zit hier dus hè. [] Nee, dat is het nog niet, maar een paar minuten vóór de afgesproken tijd verschijnen is niet onkies hoor. [] Jij en ik zitten hier al te zitten als ze binnenkomt. Ze heeft al genoeg te hassebassen vanavond.][Ja, tot zo dan. Waar zit je dan?

Maar de ander heeft al opgehangen.

LIA staart voor zich uit. Haalt een ingelijste foto van MICHIEL tussen een gevouwen servet uit en zet hem op tafel. Kijkt ernaar. Belt weer.

LIA: Ik dacht nog even om z'n foto op tafel te zetten maar dat drijft iets te ver misschien. [Jaaa ! Veel te ver.] Okee. Tot zo.

De ingelijste foto gaat in haar tas. Ze kijkt weer rond. Belt.

LIA: Waar zit je dan nu. [] Okee. Okee.

Ze legt weer neer.

LIA: Ontspan es een beetje Lia. Je kan nu toch niks meer doen. Als het goed gaat gaat het goed en als het niet goed gaat gaat het niet goed. Zo simpel is het gewoon. Wat ik ook doe, ik moet het ook gewoon overlaten. Ik wil nog wel een cognac. God, ik heb m'n fiets niet op gezet, nou die mooi weg, o, nee, ik ben met de tram. Nee, geen cognac, geen cognac. Heel rustig aan met drank vanavond en vooral niet dronken worden.

Niet hier in ieder geval. We kunnen altijd nog wat gaan drinken met z'n drieën of z'n tweeën of alleen. Nee niet alleen. Niet alleen ergens wat gaan drinken niet doen niet doen. Dan kan je beter thuis nog wat drinken. Heb ik nog wat in huis? Nog een beetje witte wijn en een paar vage pils maar zover is het nog niet. Was het alvast maar zover. Ik heb het gevoel alsof ik hier al heel lang zit. Dat is helemaal niet zo maar ik krijg altijd van die ongecontroleerde gedachtes als ik alleen in een restaurant zit. Paniek zeg maar gerust. Nou ja paniek paniek paniek. Niet overdrijven he, met je paniek. Er zijn mensen die echt erge dingen meemaken, denk daar maar es aan. Eigenlijk om je kapot te schamen. Ontspan es een beetje Lia. gewoon rug tegen de rugleuning en gewoon uitademen en niet steeds op vreesachtige wijze in het rondkijken.

Gewoon ademen. zo. Ja.

Ze doet het en ontspant ook echt een beetje.

LIA: Ik zit eigenlijk best lekker zo.

Ja en dan nu het volgende probleem; ik heb die wonderonderbroek aan.

Why Lia. Why. Daar kan je alleen maar in staan, niet in zitten en al helemaal niet in eten. Why Lia. Why?

Het staat zo mooi. Platte buik. Interesseert niemand een reet. Dat is ook weer waar. En eigenlijk nog het ergste. Ik ga hem daarom dus maar denk ik even uitdoen toch maar.

Hallo ! Ik ben over de vijftig, mag ik een buikje hebben? Alsjeblieft zeg. Klaar hoor. Klaar.

Ga maar. Ga rustig, hou heel het sympathisch zenuwstelsel even onder controle, sleep niet in een motorische ongecontroleerdheid het tafelkleed mee, meander niet als een bergbeekje, maar loop als een vrouw van 52 jaar, ontspannen en zelfbewust naar de wc en trek die broek der vertwijfeling alsjeblieft uit.

Ze staat op en op weg naar de deur komt CAROLIEN binnengewandeld.. In haar hand een chique verpakte gekleurde schoenendoos van handgeschept papier met

een strik als draagcomfort, al bellend. Ook mooi in het haar, ravenzwart.

Ze belt en doet ondertussen naar LIA: 'Wat zie jij er goed uit, slank', waardoor LIA haar strakke onderbroek toch maar aanhoudt en terug naar de tafel loopt waar CAROLIEN al is gaan zitten. Ondertussen in de telefoon:

CAROLIEN: Ik heb tien minuten geleden heb ik bij u twee paar schoenen gekocht weet u weer? Eén paar heb ik aangedaan en dat andere paar zit nog in de doos en nou gaat het over die in die doos: die heb ik eigenlijk helemaal niet nodig ! Ik zat in de wagen en ik dacht: "Ik heb die schoenen helemaal niet nodig."

LIA zorgt er ondertussen voor dat CAROLIEN daar gaat zitten waar LIA haar gedacht had.

CAROLIEN: Dus ik dacht mag ik ze morgen terugbrengen? [] O, wat fijn ! [] O. O, dat... maar kan het dan ook dat ik dan géén tegoedbon krijg maar gewoon m'n geld terug? [] Ja maar ik heb niks aan een tegoedbon want ik woon in een andere kant van het land en er is niet zo'n winkel van u bij ons in Schuppeshoven.

Ze moeten allebei lachen om het verzonnen 'Schuppeshoven'.

CAROLIEN: Maar als ik ze dan nu even terugbreng? Dan is er toch eigenlijk niks gebeurd?

LIA heeft ondertussen de doos met de bewuste schoenen opengemaakt.

CAROLIEN: Maar die 110 eurie ligt nog warm in uw kassa ! U zet die schoenen terug in het magazijn, geeft mij mijn eigen geld terug en het is niet gebeurd en iedereen tevreden ! [] Hoezo 'niet aan beginnen.' Jij hebt me dat tweede paar gewoon op zitten dringen ! Ik wilde helemaal geen tweede paar[] Wel waar, dat deed je wel.

LIA wil dat het gesprek nu afgerond wordt.

CAROLIEN: Jij zei: "Wat een mooie slanke enkels krijgt u door het effect van die bandjes en wat trekt die hak uw kuiten prachtig strak" en op de fiets dacht ik: 'wat een gelul eigenlijk, het zijn helemaal geen soort schoenen voor mij, het zijn schoenen voor een sado-masochistisch feestje !'

LIA: En daar doen wij niet aan in Schuppeshoven.

CAROLIEN: En daar doen wij niet aan in Schuppeshoven.

We zien ze nu ook. En inderdaad, het zijn fetisj-achtige zwarte hoge pumps met veel enkelbanden.

CAROLIEN: Laat maar, laat maar, u bent niet voor rede vatbaar ik sta hier mijlenver boven. Ik wens u een prettig leven en tot nooit meer.

Ze legt neer. Uitgeput.

CAROLIEN: Sjonge jonge jonge.

LIA heeft de schoenen om haar handen.

LIA: Ik zie maar een oplossing: twee plantjes erin en tegen de muur?

CAROLIEN: Wil jij ze morgen terugbrengen? Ik kan daar niet meer naar binnen en daarbij zit ik morgen al lang en breed in 'Schuppeshoven.'

LIA: Laat ze nou eerst even aan Joris zien, die vindt ze misschien heel erg mooi.

CAROLIEN: Ik laat nooit meer iets aan Joris zien.

LIA: O jee.

CAROLIEN: Ik liet vorige week mijn string aan Joris zien.

LIA: Hij zag hem misschien niet. Een string kan precies zo gaan zitten dat je hem helemaal niet meer ziet.

CAROLIEN: Hij zat de krant te lezen in bed en ik stond anderhalve meter van hem vandaan !

LIA: Ja maar die dingen kunnen wel heel gek tussen je...

CAROLIEN: Hij keek. Zo (Doet het voor. Een domme afwezige blik). Ik dacht: Hij heeft het niet gezien.

LIA: Maar hij had het wel gezien.

CAROLIEN: Dus ik bleef staan. Na twee minuten keek ie nog es. Weet je wat ie zei?

LIA: Iets ergs?

CAROLIEN: 'Sta je daar nou nog steeds?'

LIA: Nou, dan breng ik ze morgen maar terug.

CAROLIEN: Die zwarte leren hoge overknielaarzen uit Parijs... die waren toch prachtig?

LIA: Jaha. Die kon je hebben.

CAROLIEN: Die heb ik voor hem aangedaan, hij zat beneden, ik kwam de kamer binnen met alleen die laarzen aan. Weet je wat ie zei?

LIA: Nou?

CAROLIEN: 'Ah ! De gelaarsde kat.'

Ze kijken elkaar aan. De bloody limit. Er komt wat rust in de tent. De schoenen gaan terug in de doos en CAROLIEN bekijkt de menukaart.

LIA: De gelaarsde kut was leuker geweest.

CAROLIEN: En hij deed ook heel stom over vanavond. Dat het zo pijnlijk is dat wij in het restaurant hebben afgesproken waar hij altijd met Michiel gezeten heeft, ik zeg: "Dat is juist een ode. We gaan naar een plek die hem heel dierbaar was." En dat het zo belachelijk is om met een afvaardiging van drie die vrouw te ontmoeten... Ik zeg: "Hallo ! Michiel is vandaag een jaar dood ! Als Heleen het zo wil, dan gebeurt het zo. Als Heleen met een afvaardiging van twintig man een rondje langs het IJsselmeer had willen lopen, dan was dat ook gebeurd!" Ze wil het niet alleen doen dus ze hoeft het niet alleen te doen.

LIA: Nee.

CAROLIEN: Klaar over uit. God wat kan die man mekkeren. Sjonge jonge jonge. Breng jij ze terug?

LIA: Doen z'n vrienden nog iets vandaag, de jongens?

CAROLIEN: Ze gingen vanochtend met z'n drieën de boot

opknappen. Ook zoiets ! Een erfstuk van Michiel ! Ze hebben daar toen het nog kon zo vaak met z'n vieren op zitten drinken, met een hengel in hun hand. En na z'n dood hebben ze dat ding maar laten rotten. Is toch idioot?

LIA: Absurd.

CAROLIEN: Sjonge jonge jonge. En nou ben ik hier te vroeg. Ik ben in volle draf hier naar toegekomen en nu ben ik te vroeg.

LIA: Heleen komt een kwartiertje later, die heb ik een kwartiertje later ingepland.

CAROLIEN: Waarom zeg je dat nou niet tegen me aan de telefoon ! Je weet hoe ik ben. Als een op hol geslagen paard die winkel uit !

LIA: Omdat ik niet wil dat Heleen hier alleen moet zitten Carolien !

CAROLIEN: O ja. sorry. Sorry.

Ze proosten en LIA kijkt omhoog.

LIA: Op Michiel. Michiel, sommige mannen gaan vreemd, sommige gaan dood, jij deed het allebei.

CAROLIEN: Is dat wat je....

LIA gebaart; 'stil'

LIA: Michiel, je was altijd al de man van het onverwachte, de man van de verrassingen, dat was ook zo heerlijk aan je...

CAROLIEN: Maar?

LIA: Maar had het nou es één keer een beetje fatsoenlijk afgemaakt.

CAROLIEN: Michiel, ik ben het met Lia eens, je hebt wel es meer een scheve schaats gereden, maar als je weet dat je doodgaat en dat wist je, dan moet je met die laatste scheve schaats uit je leven iets doen !

LIA: Is dat het? Ja ik vind het goed hoor. Denk je ie over dat kippetje gepraat heeft met de jongens?

CAROLIEN: Ach... Michiel en vrouwen...

LIA: Wisten de jongens van haar? Wat zegt Joris ervan?

CAROLIEN: Joris zegt dat doden ook recht hebben op hun privacy en dat ie daar dus geen uitlatingen over doet en dat

het Heleen haar eigen schuld is dat ze de minnares nu moet ontmoeten want ze had nooit z'n mobiel moeten lezen.

LIA: Dat komt door mij.

CAROLIEN: Dat weet ik dat dat door jou komt. Dat we hier zitten komt ook door jou. Jij hebt de regie van Heleen haar leven streng in handen sinds de dood van Michiel.

LIA: Iemand moest het toch doen? Iemand moest toch orde op zaken stellen? Heleen had er de kracht niet voor.

CAROLIEN: Nou...

LIA: Z'n jassen hingen nog steeds aan de kapstok !

CAROLIEN: Ja.

LIA: De kast hing nog vol met z'n pakken en z'n overhemden !

CAROLIEN: Ja. Jaha.

LIA: In de achterbak lag nog steeds z'n trainingspak. En al die papieren en die rotzooi. Die man bewaarde alles.

CAROLIEN: Ja.

LIA: Hij had z'n Meccanodoos nog, z'n lego, z'n bijtring.

CAROLIEN: Ja ja.

LIA: Dat moest toch een keer uitgezocht worden?

CAROLIEN: Ja, dat is ook zo.

LIA: Als jij een jaar na de dood van Joris zijn mobiele telefoon vond, zou je dan de sms-jes lezen?

CAROLIEN: Joris ! Joris is toch een heel andere man dan Michiel?

LIA: Joris kan geen vriendin hebben.

CAROLIEN: Nee. Nee zeg.

LIA: Michiel, als je nou nog es doodgaat... wis je sms-en.

CAROLIEN: Joris ! Nee zeg.

Ze proosten, omhoog kijkend.

CAROLIEN: Leuke man was het he?

LIA: Verrukkelijke man. Dag Michiel. We zijn goed voor Heleen en Daniel en Didier geweest. Daniel heeft verkering met een heel mooi meisje en Didier zit op drumles en ze gaan met z'n drieën een reis door Amerika maken in een grote Chevrolet. Heleen ademt nog, ze is niet aan de drank geraakt, en ze heeft alweer gelachen. En ze is 14 kilo afgevallen ! Dat is echt jammer, dat je daar eerst voor dood moest.

CAROLIEN: Dat ik die schoenen heb gekocht die ik helemaal niet wil, was ook door de haast. Ik kon niet meer helder denken omdat jij zo zat te stangen aan de telefoon. Op Michiel.

Ze drinken in stilte.

CAROLIEN: Nooit meer hoge hakken. Ik had het me nog zo voorgenomen. Sjonge jonge jonge.

Heleen op. Ze heeft ook gehaast. Ze heeft een pakje aan dat niet past bij haar uiterlijk.

HELEEN: Niks over zeggen.

CAROLIEN: We hebben een paar hele grappige schoenen voor je gekocht.

LIA: Hou nou op over die schoenen ! Wat heb jij nou aan.

HELEEN gaat uitgeput zitten.

HELEEN: Nee, niks over zeggen.

LIA: Gaat het?

HELEEN: Ik had een lange nieuwe rok aan... kwam tussen de ketting. Ik heb hem eruit moeten trekken. Aan flarden.

LIA: Terug naar huis?

HELEEN: Ik dacht: 'Als ik nu naar huis ga, dan doe ik de deur dicht en dan ga ik niet meer naar buiten.' Dus ik heb bij de enige winkel die ik tegenkwam dit pakje gekocht.

Ze gaat staan, draait even rond. LIA trekt een pittig prijskaart van de achterkant.

LIA: Waar was dat.

HELEEN: Het was een design-iets.

CAROLIEN: Alles staat jou.

LIA: Heel erg leuk.

HELEEN: En dat is helemaal niet waar.

CAROLIEN: Nee.

Ze gaat zitten. Ze kijken alledrie op de menukaart.

HELEEN: Onderweg dacht ik: ik had een foto van hem mee moeten nemen.

LIA duikt al in haar tas.

HELEEN: Maar dat is misschien wel erg pathetisch.

LIA: Ja.

LIA haalt een appel uit haar tas tevoorschijn, slaat nergens op, wrijft die op en doet hem weer terug.

LIA: Zo.

De andere twee begrijpen deze manoeuvre niet maar schenken er ook niet zoveel aandacht aan.

HELEEN: Fijn dat zij er nog niet is.

LIA: Ik heb haar een kwartiertje later laten komen.

CAROLIEN: Heb jij dat ook zo ingepland?

LIA: Ja.

CAROLIEN en HELEEN kijken elkaar aan.

HELEEN: Eigenlijk wel goed.

LIA: Ja toch? We moeten toch eerst een beetje op stoom komen? Dat we een beetje een team zijn, als ze komt?

HELEEN: Mij heb je vanochtend nog bij mamma gezien.

LIA: Daar was mamma bij.

CAROLIEN: Mij heb je deze week vier keer aan de telefoon gehad. Carpaccio denk ik. Hoe heet ze eigenlijk.

HELEEN: 'M'. 'Vannacht oesters? I.L.J.W.R. uitroepteken.'

LIA: Uitroepteken uitroepteken.

HELEEN: 'M'.

CAROLIEN: Ordinair 's nachts oesters.

HELEEN: Marieke heet ze. Toen ik haar belde zei ze: 'Marieke.'

CAROLIEN: Schrok ze?

HELEEN: Ik weet ook niet waarom ik het deed. Ik las dat sms-je en ik drukte zomaar dat nummer in.

CAROLIEN: Ik snap het wel. Omdat ie nu dood is. Ja ja.

HELEEN: Ik vroeg: "Ben jij met mijn man naar bed geweest?" "Ja", zei ze.

LIA: Ja.

HELEEN: Ik vroeg: "Was jij op de begrafenis van mijn man?" "Ja", zei ze. Ik vroeg: "Stond jij achteraan, helemaal alleen, in een rode jas?" "Ja", zei ze. En toen zei ik: "Ik wil je ontmoeten."

LIA: Dus zij denkt dat je misschien wel dat je heel erg gaat schelden en huilen.

HELEEN: Zullen we er nog even niet over praten? Ik zie er vreselijk tegenop.

LIA: Iets heel anders dan even:

CAROLIEN: Ja.

LIA: Weten jullie dat de brandweermannen niet meer opdrukken op het weidje bij de bankjes?

HELEEN: Nee!

LIA: Dat was de enige sex die ik nog had.

CAROLIEN: Zie je wel. Ik heb ze al een week niet gezien. Ik dacht: het lijkt wel of ze een andere plek hebben. Dus ze hebben een andere plek.

LIA: Ze liggen nu vooraan in het park, op een ander weidje, maar daar staan geen bankjes.

HELEEN: Nee !

LIA: Er loopt wel een fietspad langs en nou kan je wel een vergeetachtig type zijn en steeds langs dat weidje moeten fietsen, omdat je alweer een tas thuis hebt laten liggen, maar dat is op den duur natuurlijk niet vol te houden.

CAROLIEN: Nou ja, ik vond er eigenlijk toch al niet veel meer aan, sinds die nieuwe pakken. Ze zijn zo verschrikkelijk verlulligd.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto